

[Arne Larsen.]

finansieringen angår, bringer forslaget en konstant faktor ind i lejefastsættelsen, og den konstante faktor er kontante lån med fast, lav rente. Dette princip følges i vort forslag op af en billiggørelse af boligbyggeriet ved rationel og industriel tilrettelæggelse af produktionen.

Hvordan kan vi nu realisere dette mål? Socialistisk folkeparti mener, at oprettelsen af en boligfond er den mest hensigtsmæssige måde, hvorpå man én gang for alle kan løse problemet omkring boligbyggeriets såkaldte topfinansiering. Nu er vi i den situation, at vi står over for at skulle gennemføre en tillægspensionsordning for arbejdsmarkedet i denne folketingsssamling. Efter hvad der foreligger oplyst, er man langt fremme med forhandlingerne herom, og omridset af en ordning har jo været fremme i den offentlige debat. Tanken er at skabe en fond med en årlig indbetaling på rundt regnet 250 mill. kr., idet arbejdsgiverne skal indbetale 8 øre pr. time og lønmodtagerne 4 øre pr. time. Jeg for min part havde ventet mig noget mere positivt og en højere årlig indtægt for fonden, men lad nu det ligge; vi vender tilbage til denne sag senere i samlingen.

Spørgsmålet er: hvordan skal denne fonds midler anbringes? Spørgsmålet har været diskuteret, og vi i mit parti mener, at den mest gavnlige, ja, den for hele samfundet mest fordelagtige måde at investere disse fondsmidler på ville være at anbringe dem i boligbyggeriet. Erhvervslivet må være direkte interesseret i, at der overalt og især dér, hvor erhvervsudviklingen finder sted, er det tilstrækkelige antal boliger til rådighed, ligesom befolkningen er interesseret i at få en bolig til en overkommelig pris. Det at skabe arbejdspladser og at skabe boliger er to ting, som hænger nøje sammen. Arbejde og bolig er efter vor opfattelse to fundamentale menneskerettigheder, som må og skal være til stede. Kan det nuværende samfundssystem ikke magte denne opgave, er det tjenligt til at blive kasseret og erstattet af et andet, der magter den. Jeg har omtalt 1958-loven og dens nye finansieringsprincipper, som efter vor opfattelse ikke har løst opgaven, og man må erkende, at boligen desværre sikkert endnu i nogle år vil være en mangelvare; derfor må al snak om at

overlade boligbyggeriet til det frie initiativ og kræfternes frie spil høre op.

Under boligdebatten i folketinget i onsdags blev det jo tydeligt anskueliggjort fra flere sider, at alt måtte gøres for at tilrettelægge et boligbyggeri til en pris, som langt den overvejende del af befolkningen kan betale. Vi siger i vort forslags formålsparagraf, at formålet må være gennem lån til fast, lav rente at sikre befolkningens tilstrækkelige forsyning med boliger til en rimelig leje og af en sådan standard, at den tillige må antages at tilfredsstille fremtidens boligstruktur. Når ca. 80 pct. af befolkningen eller mere har en husstandsindkomst på under 20.000 kr. årlig, når dette er det almindelige, ja, så må der bygges til en pris, som denne overvejende del af befolkningen kan betale. Vi mener, at rundt regnet 15 pct. af husstandsindkomsten vil være en rimelig boligudgift, og så vil man komme til det resultat, at en familiebolig højst må koste 3.000-3.500 kr. om året. Det tror jeg er det acceptable grundlag, hvorpå vi skal prøve at bygge vor politik. Vi tror, det kan lade sig gøre, men det lader sig ikke gøre ad det private initiativs vej; staten må ind i billedet igen.

Hvor meget vort boligfondsforslag vil komme til at betyde for boligens billiggørelse, er det vel svært at sige, men renten på toplånene vil blive halveret, og det vil jo få stor betydning i sig selv. Dertil kommer, at det skal være kontantlån uden kurstab; vi overfylder ikke markedet med realkreditobligationer, og det kan få en væsentlig indflydelse på kurserne på anden- og førsteprioritetsobligationerne og yderligere medvirke til en billiggørelse af byggeriet. Det er den vej, vi efter vor opfattelse skal frem, og det er den eneste farbare vej, som vi kan se.

Efter vort forslag skal boligministeren udarbejde særlige byggeplaner og byggeprogrammer til finansiering efter denne lov, og der skal ved planlægningen især lægges vægt på en teknisk rationalisering af byggeriet. Det har jo vist sig, at vi har en stadig stigende boligproduktion, på trods af at ca. 60 pct. af byggeriet det sidste år har været parcelhusbyggeri, som jo er mere arbejdskraftkrævende end etagebyggeriet. Vi kan uden tvivl forøge produktionen væsentligt. Byggehåndværket kan uden tvivl